

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **ZPĚTNÝ LEASING, s. r. o.**, IČO: 11850400,
sídlem Nová výstavba 218, 435 21 Obrnice,
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Doležalem,
sídlem Mazovská 476/2, 181 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KUUK/061759/2023/Kub,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KUUK/061759/2023/Kub, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend – oddělení kamerového systému, (dále jen „magistrát“) ze dne 15. 12. 2022, č. j. MMUL/OPA/OKS/424987/2022/MuL, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) (žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že se jedná o rozhodnutí ze dne 19. 12. 2022; tato zjevná nesprávnost však nemá vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pozn. soudu). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 7 000 Kč. Současně byla žalobkyni podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatelka vozidla nezajistila v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, aby při užití vozidel registrační značky XA, XB, XC, XD a XE byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť ve dnech 9. 2. 2022, 13. 2. 2022, 18. 2. 2022, 11. 3. 2022, 16. 3. 2022, 17. 3. 2022, 24. 3. 2022, 29. 3. 2022, 6. 4. 2022, 16. 4. 2022, 8. 5. 2022, 13. 5. 2022, 14. 5. 2022 (dvakrát), 20. 5. 2022, 2. 6. 2022, 4. 6. 2022 a 25. 6. 2022 v místě D8, tunel Radejčín/Prackovice, směr Ústí nad Labem, výjezd, pruh 1 (u přestupku ze dne 6. 4. 2022 pruh 2) blíže nezjištěný řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h, která je v daném úseku upravena proměnnou dopravní značkou B20a „Nejvyšší dovolená rychlost“. Tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle 125c odst. 1 písm. f) bod 3 (v případě přestupků ze dne 18. 2. 2022, 8. 5. 2022 a 25. 6. 2022) a bod 4 (v případě ostatních přestupků) téhož zákona.
3. Současně žalobkyně navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobkyně v žalobě namítla, že napadené rozhodnutí je z důvodu nejasného zavinění nesrozumitelné a zmatečné. Ve výroku rozhodnutí není o zavinění nic uvedeno, což lze žalobkyně akceptovat v případech, kdy je přestupek spáchán nezaviněně. V prvostupňovém rozhodnutí není o zavinění nic uvedeno, tedy není tvrzeno, že přestupek spáchala úmyslně či z nedbalosti, ale současně ani není uvedeno, že by jej spáchala nezaviněně. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvedl, že přestupky je možno posoudit jako nedbalostní jednání, tudíž dospěl k závěru, že byly spáchány zaviněně, a to ve formě nedbalosti. Nadto v napadeném rozhodnutí absentuje jakákoliv úvaha nad tím, proč měl žalovaný za to, že byly přestupky spáchány zaviněně a zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou. Není tedy jasné, zda byl přestupek spáchán z nedbalosti nebo bez zavinění.
5. Dále měla žalobkyně za to, že výrok o správním trestu není dostatečně odůvodněný a není tak možné přezkoumat, zda byl správní trest uložen v adekvátní výši. Magistrát v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že trest uložil po zvážení všech okolností případu a vzhledem k velkému počtu přestupků. Není ale zřejmé, jaké všechny okolnosti uvážil. Tyto okolnosti nejsou patrné ani z jiné části prvostupňového rozhodnutí v důsledku čehož nelze zjistit, zda magistrát nezneužil správního uvážení či se nezmylil. Žalobkyně podotkla, že větší počet přestupků je důvodem, který může být hodnocen při ukládání trestu, avšak v projednávané věci byl již užit pro navýšení sankčního rozmezí o jednu polovinu a není možné k němu opětovně přihlížet při úvaze o konkrétní výši trestu v takto navýšeném rozmezí, neboť tento postup porušuje zásadu zákazu dvojího přičítání. V této souvislosti taktéž namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nijak nevěnoval správnímu trestu, především nezkoumal zákonnost a přiměřenost pokuty, která jí byla uložena. Zdůraznila, že žalovaný je i bez návrhu povinen přezkoumat i výrok o správním trestu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost. K žalobním námitkám uvedl, že v rámci řízení byla vůči žalobkyni jakožto provozovatele vozidla uplatněna objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, dle které může provozovatel vozidla nést odpovědnost, aniž by bylo nutné prokazovat jeho vinu nebo nedbalost. V napadeném rozhodnutí se řádně a podrobně vypořádal se všemi osmnácti spáchanými přestupky řidičů motorových vozidel i se společným řízením provozovatele vozidla, který během řízení nereagoval na výzvy. Výši správního trestu 7 000 Kč označil za adekvátní a dodal, že se ztotožnil s výrokem magistrátu, který na jednání žalobkyně aplikoval § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlížet toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
11. Podle § 125f odst. 1 téhož zákona se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
12. Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu]. Nebo tím, že překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona].
13. Podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu je jednou z podmínek odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek podle odstavce 1, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Podle § 125f odst. 4 téhož zákona se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.
15. Podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona se za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4, uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč.
16. Podle § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejpřísněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.
17. Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
18. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
19. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
20. Výše uvedeným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel a jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřovala žalobkyně ve skutečnosti, že se žalovaný nezabýval zákonností a přiměřeností uložené pokuty. Je pravdou, že žalovaný se k uloženému správnímu trestu, tj. k výši uložené pokuty v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil, ale z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že zákonnost prvostupňového rozhodnutí (tj. i výrok o uložení pokutě) zkoumal, neboť na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, nebyla shledána procesní pochybení, a že byly zjištěny a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyargumentovány všechny potřebné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být v řízení z moci úřední uložena povinnost, v daném případě společnosti ZPĚTNÝ LEASING, s. r. o. Současně soud konstatuje, že ve vztahu k uloženému správnímu trestu žalobkyně v odvolání toliko v souvislosti s námitkou nevedení společného řízení namítala, že magistrát při ukládání sankce nezohlednil dřívější odsouzení u skutků, u nichž bylo dáno právo na jejich projednání ve společném řízení, čímž porušil zásadu absorpce. K této odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že magistrát řádně doložil důslednou kontrolu všech přestupků provozovatele vozidla a všech těchto osmnáct skutků sloučil do společného řízení v souladu s platnou právní legislativou. Na žalobkyni byly v dané době mimo těchto osmnácti přestupků evidovány další tři případy překročení nejvyšší dovolené rychlosti vozidla v dálničních tunelech, které ale byly spáchány až po zahájení výše uvedeného řízení, z čehož vyplývá, že správní orgán zásadu absorpce neporušil, neboť sloučení dalších tří skutků do společného řízení by nebylo v souladu s platnou právní legislativou, jelikož rozhodnutí ohledně původních osmnácti skutků bylo vydáno již v prosinci 2022.

21. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný uloženou pokutu (výrok o trestu) považoval za zákonnou a jelikož žalobkyně nic jiného ve vztahu k uloženému správnímu trestu nenamítala, nebyl žalovaný povinen se jím podrobněji zabývat. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný se výši uložené pokuty zabýval a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné.
22. V souvislosti se správním trestem žalobkyně rovněž namítala, že magistrát nedostatečně odůvodnil výši uložené sankce, když v prvostupňovém rozhodnutí toliko uvedl, že při určení výše sankce zvážil všechny okolnosti případu, avšak není zřejmé, o jaké okolnosti se mělo jednat.
23. K určování výše sankce provozovatele vozidla Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2023, č. j. 8 As 79/2022-30, č. 4530/2023 Sb. NSS, konstatoval, že při ukládání správního trestu provozovateli vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, správní orgán přihlíží i k individuální závažnosti konkrétního přestupku, vyplývající ze způsobu a okolností jeho spáchání či jeho dopadů. Závažnost porušení povinnosti podle § 10 odst. 3 citovaného zákona ovlivňuje i to, v jaké míře nebyly řidičem vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu.
24. Soud přisvědčuje žalobkyni, že magistrát ve svém rozhodnutí k výši pokuty uvedl, že zvážil všechny okolnosti případu, které následně nijak blíže nekonkretizoval. V rozhodnutí však rovněž uvedl, že při stanovení výše pokuty přihlédl zejména k závažnosti porušení povinností řidiče na pozemních komunikacích. K té pak na str. 17 prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že jednání zhodnotil jako obzvláště nebezpečné a ohrožující ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, neboť sama skutečnost, že se ve všech případech jednalo o překročení rychlosti v dálničním tunelu se zvýšenou hustotou provozu, měla řidiče vést k větší ohleduplnosti a ukázněnosti. Magistrát při určení výše pokuty rovněž zohlednil, že se jednalo o velký počet přestupků. Z kontextu celého prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že za okolnosti případu určující výši správního trestu magistrát považoval zejména nebezpečnost jednání řidičů a taktéž velký počet přestupků. Soud toto odůvodnění výše pokuty považuje za dostatečné.
25. V této souvislosti soud podotýká, že výše pokuty byla stanovena podle pokuty za nejprísněji trestný přestupek, kterým byl přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za který je podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona stanovena horní hranice

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pokuty ve výši 5 000 Kč. Magistrát dále v souladu s § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky zvýšil horní hranici o polovinu horní hranice, tj. o 2 500 Kč a horní hranice pokuty tudíž činila 7 500 Kč. Pokuta ve výši 7 000 Kč, tedy byla uložena v zákonné výši.

26. Soud rovněž neshledal, že by došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť dle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68, ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009-101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009-84, nebo ze dne 26. 1. 2022, č. j. 7 As 87/2020-29, či ze dne 16. 9. 2021, č. j. 7 As 47/2021-38). Jinými slovy zohlednění daných skutečností by bylo z pohledu zásady zákazu dvojího přičítání nepřípustné jen tehdy, pokud by tyto okolnosti byly zohledněny jak z pohledu viny, tak z pohledu trestu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 2 As 257/2020-37). K tomuto však v nyní posuzované věci nedošlo, neboť velký počet přestupků žalovaný zohlednil toliko z pohledu trestu a při posuzování vinny jej nijak nezohlednil. Současně je třeba uvést, že § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví pouze způsob určení horní sazby pokuty při společné projednání dvou a více přestupků. To však nebrání tomu, aby správní orgán při stanovení konkrétní sankce nezohlednil počet přestupků, kterých se přestupce dopustil, jako přitěžující okolnost.
27. Dále se soud zabýval námitkou nesrozumitelnosti a zmatečnosti rozhodnutí z důvodu nejasně uvedeného zavinění.
28. Soud předně poukazuje na skutečnost, že odpovědnost v případě skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla upravené v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je koncipována jako odpovědnost objektivní, k níž se nevyžaduje zavinění a která nastupuje pouze v zákonem taxativně vymezených případech uvedených v § 125f odst. 2 téhož zákona.
29. Objektivní odpovědnost je zvláštním druhem odpovědnosti, kdy se jedná o odpovědnost za protiprávní stav jinými slovy jde o odpovědnost za výsledek. Oproti tomu subjektivní odpovědnost zásadně předpokládá zaviněné porušení právní povinnosti. Pouze u subjektivní odpovědnosti posuzuje příslušný orgán subjektivní stránku deliktu (zavinění) a objektivní stránku deliktu (protiprávní jednání) konání či opomenutí, škodlivý následek a příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním a škodlivým následkem (kauzální nexus). V případě odpovědnosti objektivní se naproti tomu jedná o odpovědnost za výsledek, přičemž příslušný orgán nezkoumá jednotlivé prvky odpovědnosti uplatňující se u odpovědnosti subjektivní. Proto magistrát ani žalovaný nemuseli zkoumat formu zavinění, ale toliko hodnotit, zda protiprávní stav nastal a porušením právního přepisu došlo k objektivnímu naplnění zákonem definované skutkové podstaty správního deliktu.
30. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný odpovědnost žalobkyně posoudil jako objektivní, neboť na str. 8 uvedl, že forma a míra zavinění se z podstaty věci při uplatňování objektivní odpovědnosti provozovatele neposuzuje. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí současně uvedl, že přestupky lze posoudit jako nedbalostní jednání nečiní napadené rozhodnutí nesrozumitelným. Dle soudu chtěl tímto žalovaný toliko vyjádřit, že jednotliví řidiči, kteří v inkriminované dny překročili nejvyšší dovolenou rychlost, jednali z nedbalosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

31. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů, ani nedostatky správních rozhodnutí. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. srpna 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce